

- 2) Изисква ли установената в картелното право забрана за злоупотреба на доставчика да се предоставя при FRAND условия индивидуална, неограничена лицензия за всички релевантни съгласно патентното право начини на използване на продуктите, с които се внедрява стандартът, в смисъл, че крайният дистрибутор (и евентуално купувачите нагоре по веригата) от своя страна повече не се нуждаят да получат индивидуална, отделна лицензия от притежателя на ПСЗС, за да се избегне извършването на патентно нарушение в случай на използването по предназначение на съответната доставена част?
- 3) При отрицателен отговор на първия преюдициален въпрос: поставя ли член 102 ДФЕС специални изисквания по отношение на качеството, количеството и/или други изисквания към онези критерии, въз основа на които притежателят на патент от съществено значение за стандарт решава срещу кои потенциални нарушители на патентни права от различни равнища на същата верига на производство и за създаване на стойност ще предяви иск за преустановяване на нарушение на патентни права?

Б. Конкретизиране на изискванията, произтичащи от решението на Съда по дело Huawei/ZTE ⁽¹⁾:

- 1) Независимо от това, че задълженията за действие (а именно предупреждение за нарушение, искане за предоставяне на лицензия, предложение за лицензия при FRAND условия; предложение за лицензия, адресирано до доставчика, на който следва да се предостави с предимство лицензия), които притежателят на ПСЗС и ползвателят на ПСЗС следва да извършат един спрямо друг, трябва да се изпълнят *преди да бъде образувано дело*, съществува ли възможност пропуснатите в периода преди образуване на делото задължения за поведение да бъдат допълнително изпълнени в хода на съдебно производство, като правата се запазят?
- 2) Може ли да се приеме, че е налице действително искане на ползвателя на патента за предоставяне на лицензия, което следва да бъде взето предвид, само когато въз основа на обща преценка на всички аспекти по ясен и недвусмислен начин може да се направи извод за желанието и готовността на ползвателя на ПСЗС да сключи с притежателя на ПСЗС лицензионен договор при FRAND условия, както и да изглеждат тези (които поради липсата на формулирано към този момент предложение за лицензия все още въобще не могат да бъдат предвидени) FRAND условия?
 - а) Нарушител, който в продължение на няколко месеца не реагира на предупреждението за нарушение, показва ли по този начин по принцип, че не иска да получи лицензия, така че, въпреки устно формулираното искане за предоставяне на лицензия, такова искане липсва, поради което следва да бъде уважен искът за преустановяване на нарушение, предявен от притежателя на ПСЗС?
 - б) Може ли въз основа на лицензионните условия, представени от ползвателя на ПСЗС в рамките на насрещното предложение, да се заключи, че липсва искане за предоставяне на лицензия, вследствие на което след това да се уважи искът на притежателя на ПСЗС за преустановяване на нарушение, без преди това да се провери дали предложението на притежателя на ПСЗС за индивидуална лицензия (което предхожда насрещното предложение на ползвателя на ПСЗС) въобще отговаря на FRAND условията?
 - в) Недопустимо ли е да се прави такова заключение при всички случаи, когато съдържащите се в насрещното предложение лицензионни условия, въз основа на които следва да се направи извода за липса на искане за предоставяне на лицензия, са такива, по отношение на които нито очевидно, нито в практиката на върховните юрисдикции има яснота по въпроса, че те са несъвместими с FRAND условията?

⁽¹⁾ C-170/13, EU:C:215:477.

Иск, предявен на 1 април 2021 г. — Комисия/Полша

(Дело C-204/21)

(2021/C 252/15)

Език на производството: полски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P.J.O. van Nuffel и K. Herrmann)

Отговорник: Република Полша

Искания на ищеца

Да се установи, че:

- като е приела и е оставила в сила член 42а, параграфи 1 и 2 и член 55, параграф 4 от Ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych (Закон за устройството на общите съдилища), член 26, параграф 3 и член 29, параграфи 2 и 3 от Ustawa o Sądzie Najwyższym (Закон за Върховния съд) и член 5, параграфи 1а и 1b от Ustawa o sądach administracyjnych (Закон за административните съдилища) в редакцията им съгласно Ustawa z 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Закон от 20 декември 2019 г. за изменение на Закона за устройството на общите съдилища, на Закона за Върховния съд и на някои други закони, наричан по-нататък „изменителният закон“), а също и член 8 от изменителния закон, които предвиждат, че за всеки национален съд е недопустимо да проверява спазени ли са съюзните изисквания за независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз предвид практиката на Европейския съд по правата на човека относно член 6, точка 1 от ЕКПЧ, както и по член 267 ДФЕС и принципа на предимство на правото на Съюза,
- като е приела и е оставила в сила член 26, параграфи 2 и 4—6 и член 82, параграфи 2—5 от Закона за Върховния съд в редакцията му съгласно изменителния закон, както и член 10 от изменителния закон, които предвиждат, че единствено колегията за извънреден контрол и публични въпроси на Sąd Najwyższy (Върховен съд) е компетентна да се произнася по оплаквания и правни въпроси, отнасящи се до липсата на независимост на даден съд или съдия, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и по член 267 ДФЕС и принципа на предимство на правото на Съюза,
- като е приела и е оставила в сила член 107, параграф 1, точки 2 и 3 от Закона за устройството на общите съдилища и член 72, параграф 1, точки 1—3 от Закона за Върховния съд в редакцията им съгласно изменителния закон, които дават възможност да се квалифицира като дисциплинарно нарушение проверката за спазването на съюзните изисквания за независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и по член 267 ДФЕС,
- като е предвидила, че делата, които имат пряко отражение върху статута и служебното правоотношение на съдиите и съдийските помощници (като разрешението за привличане на съдии и съдийски помощници към наказателна отговорност или за задържането им, делата по трудовоправни и социалноосигурителни въпроси относно съдии във Върховния съд и делата относно пенсионирането на съдии от Върховния съд), са подсъдни на дисциплинарната колегия на Върховния съд, чиято независимост и безпристрастност не са гарантирани, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС,
- като е приела и е оставила в сила член 88а от Закона за общите съдилища, член 45, параграф 3 от Закона за Върховния съд и член 8, параграф 2 от Закона за административните съдилища в редакцията им съгласно изменителния закон, Република Полша е действала в нарушение на правото на неприкосновеност на личния живот и правото на защита на личните данни, гарантирани с член 7 и член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз и член 6, параграф 1, букви в) и д), член 6, параграф 3 и член 9, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни⁽¹⁾,
- Република Полша да бъде осъдена да заплати съдебните разходи.

Основания и основни доводи

Предвид обстоятелствата, при които е създадена, и предвид състава и правомощията ѝ дисциплинарната колегия на Върховния съд не представлява съдебен орган, който има характеристиките на независим съд по смисъла на член 19, параграф 1 ДЕС във връзка с член 47 от Хартата. Затова запазването на компетентността ѝ по делата, по които се обсъжда статутът на други национални съдии и условията да заемат длъжността съдия, накърнява тяхната независимост и представлява нарушение на член 19, параграф 1 ДЕС.

Разпоредбите на изменителния закон от 20 декември 2019 г., които изключват възможността националните съдилища да изследват въпроса дали решаващите състави по дела, попадащи в обхвата на правото на Съюза, отговарят на изискванията за независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон по смисъла на член 19, параграф 1 ДЕС във връзка с член 47 от Хартата, са приети в нарушение на тези разпоредби и накърняват механизма на преюдициалните запитвания, установен с член 267 ДФЕС. Всъщност съгласно практиката на Съда националните съдилища са длъжни да гарантират, че делата относно правата, които частноправните субекти черпят от правото на Съюза, ще се разглеждат от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Квалификацията на проверката за изпълнението на това изискване като деяние, което осъществява признаците на дисциплинарно нарушение, също е в противоречие с правото на Съюза. Всеки национален съдия — като съд, прилагащ правото на Съюза — трябва да има възможност служебно или по искане на страните да преценява дали съответното дело от областта на правото на Съюза се разглежда от независим съд по смисъла на правото на Съюза, без заплахата от образуване на дисциплинарно производство спрямо съответните съдии. Уредбата, съгласно която единствено колегията за извънреден контрол и публични въпроси може да се произнася по искания за отстраняване на съдия от участие в разглеждането на дадено дело или за определяне на решаващия състав по дадено дело, когато тези искания са направени по съображение за липса на независимост на определен съдия или съд, поставя в невъзможност останалите национални съдилища да изпълняват упоменатите си по-горе задължения и да отправят до Съда преюдициални запитвания относно тълкуването на това изискване на правото на Съюза. Съгласно практиката на Съда обаче всеки национален съд има право да отправя преюдициални запитвания по реда на член 267 ДФЕС, а съдилищата, чиито решения не подлежат на обжалване, са длъжни да отправят такива запитвания при наличието на тълкувателни съмнения.

Задължението на всеки съдия в срок от 30 дни от назначаването му за съдия да декларира членството си в съюзи и сдружения, изпълняваните функции във фондации без стопанска дейност и принадлежността си към политически партии отпреди назначаването му за съдия, както и публикуването на тази информация в Бюлетина за публична информация нарушават основното право на съдията на неприкосновеност на личния живот и защита на личните данни, както и разпоредбите на ОРЗД.

(¹) ОВ L 119, 2016 г., стр. 1.

Преюдициално запитване, отправено от Специализиран наказателен съд (България) на 31 март 2021 година — наказателно производство срещу В.С.

(Дело C-205/21)

(2021/C 252/16)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Специализиран наказателен съд

Молител:

Министерство на вътрешните работи, Главна дирекция за борба с организираната престъпност

Обвиняем:

В.С.

Преюдициални въпроси

1. Валидно ли се имплементира чл.10 Директива 2016/680 (¹), чрез позоваване в национален закон — чл.25 ал.3 и чл.25а от Закона за министерство на вътрешните работи — на сходната норма на чл.9 от Регламент 2016/679 (²)?
2. Спазено ли е изискването по чл.10 б.,а“ от Директива 2016/680 вр чл.52 вр чл.3 и чл.8 от Хартата относно предвидено в закон ограничение на личната неприкосновеност и на защитата на лични данни, при противоречиви национални норми относно допускането на обработка на генетични и биометрични данни за нуждите на полицейската регистрация.